

תחריט

לעילוי נשמת אבי, מוטי מרדכי בן אידה בוחבוט ז"ל

פרולוג

הִנֵּה לָכֶם, אַתֶּם, הַקּוֹרְאִים בִּי לְמַשְׁמַע קְרִיאַתְכֶם,
כֶּךְ לְבוֹא וּלְגַרְשְׁכֶם מֵעַלִי כָּאֱלוֹ בַּמָּכָה כְּרוּכַת שְׁחִיקָה
מִכַּת שְׁקִיקָה כֹּה זְקוּקָה אֲשֶׁר נִתְקָה כְּעֵלּוּקָה
מִשָּׁד אִם מְנִיקָה; כֶּךְ לְבוֹא וּלְגַרְשְׁכֶם, אַתֶּם
הַקּוֹרְאִים מֵעַלִי לְמַשְׁמַע קְרִיאַתְכֶם,
הַפּוֹרִים בִּי הַלִּילָה אֶת קֶבֶר מוֹתְכֶם;
דְּעוּ לָכֶם, אַתֶּם, כִּי אֵין זֶה קַל
לְגַרְשְׁכֶם מֵעַלִי כָּאֱלוֹ בַּמָּכָה חֲסֶרֶת-מִשְׁקָל.

הִנֵּה לָכֶם, אַתֶּם,
הַקּוֹרְאִים בִּי לְמַשְׁמַע קְרִיאַתְכֶם:
אָנָּה, קָחוּ אוֹתִי אִתְּכֶם. קָחוּ אוֹתִי אִתְּכֶם לְגַרְשְׁכֶם.

1.

הַשְׁמִים נוֹשְׁפִים
בְּעַרְפֵי רִיר מַפְּיו
שֶׁל יָרֵחַ חֲרָפִי
בְּתַחֲרִיט סָחִי וּבְכִי
הֵם נוֹשְׁקִים לְמִצְחִי
וּבְכַף-יָד לְחִלּוּחִית
הֵם לוֹפְתִים בְּגֵרוֹנִי
וְעַל סֶף לְשׁוֹנִי
סֶתֶם הוֹלְכִים.

2.

הַשָּׁמַיִם נוֹשָׁפִים בְּעַרְפִּי זֶה שְׁנִים הֵם
נוֹשָׁכִים בְּעוֹר פִּי עַד לְאָבֵר פִּי תַּחַת
חֲרָבוֹת לִבִּי הַמִּקְרִיס.

הַשָּׁמַיִם מוֹרְטִים אוֹתִי כְּמוֹ
נֶפֶשׁ מְקוּץ,
עֵין מְמוּץ,
רֶגֶשׁ מֵרִיס.

3.

הַשָּׁמַיִם רוֹקְעִים עַל רִצְפוֹת הַיָּקוּם
בְּרִגְלָיו שֶׁל יֶלֶד יְתוֹם וְחָלוּם;
יֶלֶד כְּזֶה הוּא שְׁלִיט־עוֹלָם בְּהִיּוֹתוֹ
מוֹשֵׁל-עַל-כָּלוּם. יֶלֶד כְּזֶה אוֹבֵד-הַכֹּל
וְהַפֵּל אֲבוּד בְּאַהֲבָה לְקִרְאָתוֹ

תַּחַת שָׁמַיִם;

4.

יֶלֶד יְתוֹם מִסְתִּיר שָׁמַיִם
(בְּחֵית מַחְמֵד) תַּחַת מִטָּתוֹ
וּבְלִילוֹת בְּלִי שָׁמַיִם עֵינָיו הֵם רִקִּיעִים
תְּשׁוּשִׁים שָׂאֵם יַעֲצֵם בּוֹ יְחֵלֵם
דֶּרֶדֶק כּוֹכְבָנִי רוֹקֵעַ בְּכַעַס עַל רִצְפַּת הַקִּנְיּוֹן;

אִמָּא קָנִי תִקְנִי לִי אִמָּא
קָנִי וּתְתִקְנִי לִי אִמָּא
קָנִי זִמָּן נָקִי מְקִיא וּתִנְקִי
קָנִי חֲדָשׁ לִי אִמָּא סֵתֵם וְלֹא יֶרֶחַ
קָחִי מִמֶּנִּי רַחֲמִים
לְמַחֵל לָךְ עַל הָרִצָּח.

5.

ובלילות בלי שמים עיניו רקיעים
תשושים שאם יעצם בו יחלם
שמים מרקיעים אשר רובצים בתחתיתו, החולם על פניהם, תחת מטתו
יעצם את רקיעי עיניו התשושים –
הנוטשים את הנטושים
כמותו?

6.

רקיע שתי רוקע ברגליו מעליו
אך ילד יתום יחריש מעלליו באשר יחלם
עולם שמימי באור היום שחי בלילה. ילד יתום
יקיץ כארנבת אל פיו של נחש הדמיון
שילפת ויתיר
את חבלו הטבורי
מסבך הרחם הטרי
תחת שמים טהורים;
שירה יתיר.

7.

והשמים כשנים טוחנות מעל שיריו
הם נושפים בערפם מלדה ואונסים
לחלם אותם בעמידה ולהמוג
כמחוג חצות
בטריפ עשן שואה-
פים השמים זה זמן
ללעס את שיריו
כאשמדאי חרמן.

8.

הַשְׁמִים מִרְתִּיחִים עָבִי עַד
אֲשֶׁר כָּמֻלְאָכִים יִבִּיטוּ בְּעַד
לְרֹאשִׁי וְיִקְלִיטוּ שִׁירַת אִישׁוֹנִים
וְצִלִּים מִמַּבֵּט
הָאָדָם בָּם לְעַד.

הַשְׁמִים נוֹבְרִים בְּחִדְרֵי
מִתִּירִים אֶת נְדָרֵי
שׁוֹזְרִים אֶת כְּתָרֵי
וּבּוֹצְרִים אֶת סִפְרֵי.

9.

שְׁמִים שְׁחֹרִים בֵּיתוֹם הֵם שִׁירִים טְהוֹרִים.